

GIMNAZIILE MIXTE GERMANO-ROMÂNE DIN BUCOVINA (I)

CONSTANTIN UNGUREANU

Gimnaziul german din Cernăuți (1808–1918)

La începutul secolului al XIX-lea, odată cu creșterea numărului persoanelor alfabetizate, dar mai ales a numărului de funcționari, militari și coloniști în Bucovina, s-a pus tot mai stringent problema înființării unei școli secundare în acest teritoriu. La 10 ianuarie 1808, după aproape trei ani de discuții, se decidea înființarea la Cernăuți a unui gimnaziu cu cinci clase și a unui curs de învățământ filosofic de doi ani. Gimnaziul din Cernăuți s-a deschis oficial la 16 decembrie 1808. În anii următori au fost înființate noi clase, astfel că, deja în anul școlar 1812/13, Gimnaziul din Cernăuți a devenit cu cinci clase. Începând cu anul 1819, după realizarea unor modificări la nivelul întregii Monarhii Habsburgice, Gimnaziul din Cernăuți a devenit o instituție școlară cu șase clase.

Planul de învățământ la Gimnaziul din Cernăuți se baza pe prevederile legislației imperiale, adoptate în anul 1805. O atenție foarte mare se acorda limbii și literaturii latine, care în clasele superioare era limbă de instruire, precum și limbii germane. Începând cu clasa a III-a, la gimnaziu se studia și limba greacă (două ore săptămânal). Atunci se considera că limba greacă era necesar să fie cunoscută mai ales de viitorii medici sau teologi.

Directorul gimnaziului, care era și căpitan al ținutului, era conducătorul administrativ al instituției, iar prefectul era responsabil de activitatea pedagogico-didactică. În primul deceniu de existență a gimnaziului, lecțiile se realizau într-o clădire închiriată. Spațiul disponibil nu corespundea necesităților crescânde ale instituției, de aceea s-a decis construcția unui edificiu nou. Lucrările de construcție a noii clădiri au început în anul 1817 și au fost finalizate în 1824.

În perioada 1814/15–1849/50 pe lângă gimnaziu a funcționat și Institutul Filosofic de doi ani. La acest Institut s-a predat filosofia teoretică, logica, metafizica, psihologia, matematica pură, istoria universală, filosofia greacă (anul

Analele Bucovinei, XX, 2 (41), p. – , București, 2013

I); iar în anul II, fizica, matematica aplicată, filosofia practică, religia (ambele rituri). În 1849 acest institut avea 123 de elevi¹.

În anii '30-'40 ai secolului al XIX-lea, a crescut continuu numărul elevilor de la Gimnaziul din Cernăuți. Astfel, în anul școlar 1819/20 la gimnaziu au studiat 224 de elevi, iar în 1849/50 – 450 de elevi. Marea majoritate a elevilor de la acest gimnaziu erau polonezi, români, germani și ruteni. Astfel, în anul școlar 1849/50, gimnaziul a fost frecventat de 155 de români, 121 de polonezi, 118 ruteni și 82 de germani, care, după confesiuni, se împărțeau astfel: 162 romano-catolici, 90 greco-catolici, 15 armeni catolici, 167 ortodocși, șapte protestanți și 19 mozaici².

După calculele lui Vladimir Trebici, în perioada 1808/09–1818/19, cât timp Gimnaziul din Cernăuți a funcționat cu cinci clase, această instituție a fost frecventată în medie de 83 de elevi anual, dintre care în mediu 30 (36%) au fost polonezi, 17 (20,4%) români și 12 (14,5%) ruteni, restul fiind germani. În perioada 1819/20–1848/49, când gimnaziul a activat cu șase clase, media anuală a elevilor s-a ridicat la 339 de persoane. În acest timp gimnaziul a fost frecventat anual în mediu de 102 (30%) români, 102 (30%) polonezi, 65 (19,1%) ruteni și trei (1%) evrei, restul fiind germani³. Aceste date statistice ne demonstrează ponderea foarte mare a elevilor polonezi la această instituție în perioada respectivă. În același timp, procentul elevilor români și ucraineni a fost mult mai mic în comparație cu proporția acestor etnii în populația de atunci a Bucovinei.

În această perioadă și majoritatea cadrelor didactice de la Gimnaziul din Cernăuți au fost originare din Galiția. Mulți au activat doar câțiva ani la acest Gimnaziu, dar au fost și învățători, care, decenii la rând, s-au dedicat activității didactice la această instituție. Religia ortodoxă a fost predată în această perioadă la gimnaziu de Ighaț Hacman (1808–1820) și Nicolae Gribovschi (1820–1844)⁴.

Evenimentele revoluționare din anul 1848 au avut o mare importanță pentru dezvoltarea și modernizarea ulterioară a Bucovinei. Gimnaziul din Cernăuți era atunci singura instituție de nivel mediu de învățământ din Bucovina. Faptul că instruirea la acest gimnaziu se realiza doar în limbile latină și germană, îi nemulțumea mai ales pe românii din Bucovina, care constituiau atunci circa 50% din totalul populației acestei provincii. De aceea, una din revendicările principale ale elitelor bucovinene în timpul revoluției a fost conservarea naționalității române și crearea de școli naționale în Bucovina.

Reformele din învățământul secundar, realizate în Monarhia Habsburgică la mijlocul secolului al XIX-lea, au fost implementate și la Gimnaziul din Cernăuți.

¹ Vladimit Trebici, *Liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți (1918–1940 și 1941–1944)*, în „Almanahul Societății pentru Cultura Românească «Mihai Eminescu» din Cernăuți”, București, 1993, p. 24.

² Rudolf Wagner, *Das multinationale österreichische Schulwesen in der Bukowina*, vol. II, *Mittels-, Berufs- und Hochschulwesen*, München, 1986, p. 76, 78, 80.

³ Vladimit Trebici, *op. cit.*, p. 25.

⁴ Rudolf Wagner, *op. cit.*, p. 38–40.

Astfel, prefectul Anton Kral a devenit director al gimnaziului, iar la 16 august 1849 a fost emis un ordin, care prevedea unirea cursului filosofic de doi ani cu gimnaziul cernăuțean începând cu anul școlar 1849/50. În urma implementării acestei hotărâri, instituția din Cernăuți era transformată în gimnaziu superior cu 8 clase. La 17 decembrie 1852 director al gimnaziului a devenit Anton Kahlert, care a condus școala până în anul 1859.

În timpul revoluției din 1848 s-a realizat și dorința românilor bucovineni de a obține o catedră de limba și literatura română la Gimnaziul din Cernăuți. Aron Pumnul a fost numit, la 22 februarie 1849, profesor suplinitor, iar la 27 februarie 1850 devenea profesor titular la Catedra de limba și literatura română a Gimnaziului din Cernăuți⁵. Orele de română erau predate relativ obligatoriu, adică erau frecventate în primul rând de elevii români, dar și de mulți elevi de alte etnii de la gimnaziu, dornici să cunoască mai bine limba și cultura românească. Pe parcursul activității la Cernăuți, Aron Pumnul a elaborat manuale de literatură și gramatică a limbii române, a tradus manuale din limba germană și a organizat o bibliotecă școlară. Lucrarea, care în mare măsură l-a făcut cunoscut, este *Lepturariu românesc cules den scriptori români*, publicată în 4 volume, între anii 1862 și 1865 la Viena. Cele 4 volume și 6 părți ale *Lepturariilor* lui Aron Pumnul conțineau 2 020 de pagini, în care erau cuprinse biografiile, comentariile și fragmente din operele a 106 scriitori și poeți români din toate timpurile și din toate teritoriile locuite de români⁶.

Manualele și cărțile didactice, elaborate în anii '50-'60 ai secolului al XIX-lea în Bucovina, au fost tipărite după o ortografie simplificată a limbii române, în așa-numitul scris civil. Dacă anterior în limba română se utiliza alfabetul chirilic, cu 43 de litere, după 1848 au fost eliminate 16 litere, iar celelalte litere, fie au fost simplificate, fie latinizate. Acest alfabet mixt al limbii române a fost utilizat în învățământul din Bucovina până în 1869. După trecerea învățământului în subordinea statului, a fost introdus și în Bucovina alfabetul latin al limbii române⁷.

Aron Pumnul s-a remarcat și ca organizator al unei biblioteci, cu carte românească, pentru elevii de la gimnaziu, care a fost deschisă în 1857. La început biblioteca a fost găzduită chiar în casa lui Aron Pumnul, unde locuiau și mulți elevi de la gimnaziu. În 1861, biblioteca gimnaziștilor a fost donată gimnaziului și mutată în clădirea acestuia. Pe parcursul existenței sale, biblioteca gimnaziștilor din

⁵ Ștefan Purici, *Mișcarea națională românească în Bucovina între anii 1775 și 1861*, Suceava Editura „Hurmuzachi”, 1998, p. 180.

⁶ Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei. Vol. I (1774–1862) De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, 1993, p. 449; Constantin Loghin, *Lepturarele lui Aron Pumnul*, p. 139.

⁷ Dimitrie Isopescul, *Rumänisches Schulwesen*, în „Bukowinaer Pädagogische Blätter”, anul I, Czernowitz, 1873, p. 60–61.

Cernăuți s-a aflat sub conducerea și îndrumarea profesorilor Aron Pumnul (până la 15 noiembrie 1863), Ioan Sbiera (1863–1871) și Miron Călinescu (1871–1880)⁸.

La Cernăuți a învățat și Mihai Eminescu, Aron Pumnul fiind primul dascăl de română al poetului. El a sosit în septembrie 1858 la Cernăuți și s-a înscris la școala națională principală din oraș, iar în toamna anului 1860 a fost admis în clasa I a Gimnaziului din Cernăuți, unde a învățat, cu anumite întreruperi, până în 1866. În această perioadă, Aron Pumnul era deja bolnav, iar în clasele inferioare, unde învăța și Mihai Eminescu, orele de română erau predate de Ion Sbiera. Mihai Eminescu s-a implicat activ și în administrarea bibliotecii gimnaziștilor români, fiind bibliotecar în perioada 1865–1866. La moartea profesorului Aron Pumnul, în ianuarie 1866, a fost tipărită o broșură, în care elevul Mihai Eminescu a publicat prima sa poezie, intitulată *La mormântul lui Aron Pumnul*.

Gimnaziul din Cernăuți a cunoscut o dezvoltare deosebită în perioada 1859–1887, cât timp director al instituției a fost profesorul Stefan Wolf. Ca director, timp de 28 de ani de activitate, Stefan Wolf a reușit să transforme Gimnaziul din Cernăuți într-o instituție model, recunoscută și apreciată departe de hotarele Bucovinei. Următorii directori ai gimnaziului au fost Christoph Würfl (1887–1892), Karl Tumlirz (1892–1894), Heinrich Klauser (1895–1909) și Karl Wolf (1909–1918)⁹.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea a crescut semnificativ numărul elevilor de la Gimnaziul din Cernăuți, apropiindu-se de 1 000 la începutul secolului al XX-lea. Majoritatea elevilor, vorbitori de limbă germană, erau de confesiune mozaică. Astfel, deși gimnaziul era cu limba germană de instruire, elevii de etnie germană constituiau doar o minoritate. După unele calcule, în perioada 1849/50–1900/01, Gimnaziul din Cernăuți a fost frecventat anual în medie de 619 elevi, dintre care 192 (31%) evrei, 125 (20,2%) români, 124 (20%) ucraineni, 92 (14,9%) polonezi și doar 86 (13,9%) de etnie germană. În ultimele două decenii ale secolului al XIX-lea ponderea elevilor evrei a fost și mai mare. În perioada 1880/81–1900/01, media anuală a fost de 759 de elevi, inclusiv 342 (45%) evrei, 128 (16,8%) români, 102 (13,4%) ucraineni, 95 (12,5%) germani și 92 (12,1%) polonezi¹⁰.

La sfârșitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea, s-a diminuat brusc numărul elevilor români și ucraineni, fiindcă atunci au fost deschise două gimnazii noi la Cernăuți. În anul școlar 1896/97, a fost înființat Gimnaziul nr. II germano-ucrainean din Cernăuți, iar în perioada 1901/02–1905/06 a existat o

⁸ Ilie Rad, *Aron Pumnul (1818–1866)*, Prefață de V. Fanache, Cluj-Napoca, Editura Fundației Culturale Române–Centrul de Studii Transilvane, Colecția „Oameni care au fost”, 2002, p. 178; D. Vatamaniuc, *Intellectualii bucovineni, Eminescu și biblioteca gimnaziștilor români din Cernăuți*, în „Analele Bucovinei”, anul IV, nr. 2/1997, p. 332.

⁹ Erich Prokopowitsch, *Die Entwicklung des Schulwesens in der Bukowina*, în *Buchenland. 150 Jahre Deutschtum in der Bukowina*, p. 284.

¹⁰ Vladimir Trebici, *op. cit.*, p. 25.

filială germano-română în cadrul Gimnaziului nr. I, care din anul școlar 1906/07 s-a transformat în Gimnaziul nr. III germano-român din Cernăuți. În anul școlar 1912/13, la acest gimnaziu au învățat 951 de elevi, dintre care 874 (91,9%) erau germani, 64 (6,7%) polonezi și numai 11 (1,1%) români. După confesiuni, cei mai mulți erau mozaici (687 sau 72,2%), urmați de romano-catolici (169–17,8%), protestanți (62–6,5%) și ortodocși (26–2,7%)¹¹.

Gimnaziul nr. I din Cernăuți a fost cea mai importantă școală secundară din Bucovina în perioada austriacă. În perioada 1808–1908 la acest gimnaziu au învățat 11 191 de elevi, iar 3 824 (circa 34% din total) au absolvit gimnaziul complet (inclusiv Institutul Filosofic în perioada 1815–1849). Totodată, în perioada 1849/50–1907/08, 2 536 de absolvenți ai claselor de liceu au susținut examenele de bacalaureat. Dintre aceștia, 40% și-au continuat studiile la facultăți de drept și științe ale statului, 18% – la medicină, 15% – la teologie, 14% – la filozofie și 4% – la facultăți tehnice¹².

Până în anul 1914 la acest gimnaziu au activat în total 299 de cadre didactice, inclusiv multe personalități bine cunoscute din domeniul culturii și științei. Unii profesori, precum Ion Sbiera, Dimitrie Onciul, Ion Nistor, Mihai Miron Călinescu, Raimund Friedrich Kaindl, Alexander Supan, Josef Kolbe, Josef Nahlowsky ș.a., după plecarea de la gimnaziu, au activat la diferite universități sau alte instituții superioare de învățământ. Adolf Ficker avea să devină președinte al Comisiei Centrale de Statistică și membru al Academiei de Științe din Viena, iar profesorii Ion Sbiera, Dimitrie Onciul, Ion Nistor – membri ai Academiei Române¹³.

La Gimnaziul din Cernăuți au activat și mulți profesori români, care au predat în principal limba și literatura română sau religia ortodoxă, dar și alte obiecte, precum istoria, geografia, limba latină. Perioade îndelungate au lucrat la această instituție Aron Pumnul (1849–1865), Veniamin Iliuț (1847–1878), Ion Sbiera (1861–1871), Mihai Miron Călinescu (1861–1875), Ilie Cărauș (1873–1881), Juvenal Ștefanelli (1876–1900), Teodor Bujor (1879–1900), Ion Bumbac (1881–1901), Ștefan de Repta (1884–1895), Dimitrie Onciul (1887–1896)¹⁴.

Gimnaziul Ortodox din Suceava (1860–1918)

Înființarea Catedrei de limbă și literatură română la Gimnaziul din Cernăuți a satisfăcut doar parțial doleanțele românilor bucovineni de a dispune de învățământ în limba maternă și la școlile secundare. Deoarece românii locuiau compact în partea centrală și de sud a Bucovinei, mulți părinți nu își permiteau luxul de a-și trimite fiii la studii în Cernăuți. După anul 1848, românii bucovineni au revendicat

¹¹ *Oesterreichische Statistik*, Ediție nouă, vol. XIV, 1918, p. 72–74.

¹² Vladimir Trebici, *op. cit.*, p. 26.

¹³ Erich Prokopowitsch, *op. cit.*, p. 285.

¹⁴ Rudolf Wagner, *op. cit.*, p. 41–71; Vladimir Trebici, *op. cit.*, p. 26.

deschiderea unui gimnaziu la Suceava, la care instruirea să se realizeze și în limba română.

În perioada 1857–1860, primăria orașului Suceava a negociat cu guvernul provincial condițiile înființării și întreținerii unui gimnaziu la Suceava. Episcopul Bucovinei, Eugen Hacman, a fost de acord ca viitorul gimnaziu să aibă un caracter confesional, să fie destinat în primul rând pentru populația ortodoxă, iar Fondul Bisericesc să susțină financiar această instituție. La 30 iunie 1860, Ministerul Învățământului de la Viena a emis decretul de înființare a Gimnaziului greco-oriental din Suceava.

La 7 august 1860, prin ordin ministerial, Josef Marek este numit director al noii instituții. La propunerea episcopului Eugen Hacman, Constantin Morariu devenea învățător de religie ortodoxă și limba română. Inaugurarea festivă a Gimnaziului din Suceava a avut loc la 4 septembrie 1860. Anul de învățământ a fost deschis la 17 septembrie cu primele două clase și 79 de elevi, dintre care 34 erau români, 30 germani, șapte polonezi, cinci evrei și trei armeni¹⁵. În anul școlar 1861/62 au fost deschise tot două clase noi, iar în anii următori s-au înființat succesiv câte o nouă clasă, astfel că deja în anul școlar 1865/66 Gimnaziul ortodox din Suceava a devenit complet, cu opt clase.

Odată cu înființarea de noi clase, la gimnaziu au fost angajați noi profesori catolici, sosiți din alte provincii austriece. Pe parcursul anilor 1863 și 1864 au revenit la Suceava și primii bursieri români, care au studiat la Viena cu sprijinul Fondului Bisericesc. Atunci s-au angajat la acest gimnaziu Ștefan Nosievici, Dimitrie Isopescu și Ieronim Muntean, care au predat diferite obiecte¹⁶.

În decursul anilor 1869–1870 s-a modificat radical componența corpului didactic de la Gimnaziul din Suceava. În a doua jumătate a anului 1869 au părăsit gimnaziul directorul Josef Marek, profesorii Constantin Morariu și Dimitrie Isopescu, toți fiind avansați în posturi. La 22 aprilie 1870 director al Gimnaziului din Suceava era numit Johann Limberger, profesor la Gimnaziul din Cernăuți. El a condus această instituție timp de 13 ani, până în 1883. În această perioadă s-a produs românizarea treptată a corpului didactic și s-a trecut la înființarea primelor clase paralele românești. În anul școlar 1870/71, din 15 profesori de la gimnaziu, numai doi erau români, iar în anul de învățământ 1883/84 deja 14 profesori erau români și numai trei de alte etnii¹⁷. În decurs de mai bine de un deceniu au fost angajați la Gimnaziul ortodox din Suceava mai mulți profesori români, printre care Ștefan de Repta, frații Samuil și Dimitrie Isopescu, Ștefan Dracinschi, Vasile Bumbac, Ștefan Ștefureac, Gherasim Buliga, Animpodist Dașchevici, Constantin

¹⁵ Eusebie Popovici, *Din istoricul Liceului „Ștefan cel Mare” din Suceava, 1860–1935*, Suceava, Editura Societății „Școala Română”, 1935, p. 24, 125.

¹⁶ Constantin Morariu, *Die Gymnasien der Bucovina*, în „Romänische Revue”, Wien, anul V, 1889, p. 473–474.

¹⁷ Eusebie Popovici, *op. cit.*, p. 35.

Cosovici, Constantin Procopovici, folcloristul Simion Florea Marian ș.a., care, timp de câteva decenii, au constituit baza corpului didactic al acestei instituții.

După ce majoritatea profesorilor catolici au fost înlocuiți cu profesori români ortodocși, s-a revendicat cu insistență ca cel puțin în clasele inferioare să fie create secții paralele românești. La 25 august 1876, direcția gimnaziului a întocmit un raport, din care reieșea că la data respectivă activau șase profesori ortodocși de etnie română, care ar putea să lucreze în secțiile românești.

Consiliul Școlar Provincial a decis, la 28 februarie 1877, să fie divizate doar primele două clase, fiind create secții separate germane și române. În secțiile românești trebuiau să activeze doar profesori, care posedau ambele limbi, dar totodată trebuia să se mărească numărul orelor de limbă germană. La 18 februarie 1878, Consiliul Școlar Provincial a comunicat Consistoriului Ortodox din Cernăuți că susținea înființarea secțiilor românești în primele două clase de la Gimnaziul din Suceava, dar cerea ca Fondul Bisericesc să susțină financiar toate cheltuielile necesare pentru întreținerea acestor secții.

Clasa I românească a fost inaugurată la 1 septembrie 1881, cu 47 de elevi. Limba română s-a întrebuințat la instruirea obiectelor de latină, religie, română, matematică, geografie și istoria naturală, pentru celelalte obiecte (limba germană și istoria) s-a menținut instruirea în limba germană. Prin ordinul ministerial din 16 septembrie 1882, s-a mărit pentru clasele românești numărul orelor de limbă germană de la patru la cinci pe săptămână. Din cauza lipsei manualelor școlare românești, ministerul a admis pentru clasele a III-a și a IV-a instruirea în limba română numai la obiectele de religie, limbă română, matematică și științele naturale. Pentru celelalte obiecte s-a decis menținerea predării în limba germană. În anul școlar 1881/82 s-au activat la Gimnaziul din Suceava și cursurile facultative de gimnastică, desen și limbă franceză.

La 8 octombrie 1884, profesorul Ștefan Dracinschi era numit director, el fiind primul conducător de etnie română al Gimnaziului din Suceava, până în august 1895. Toți directorii ulteriori ai școlii au fost de asemenea români: Ștefan Repta (1895–1906), Constantin Cosovici (1907–1910) și Constantin Procopovici (1910–1918)¹⁸. În perioada 1884/85–1901/02, Gimnaziul din Suceava a funcționat cu secții paralele românești doar în primele patru clase inferioare. În această perioadă s-au angajat și au activat perioade îndelungate la Gimnaziul din Suceava mai mulți profesori bine cunoscuți în Bucovina, precum Teodor Bujor (în anii 1884–1890), Constantin Mandicevschi (1884–1893), Lazăr Vicol (1884–1898), Severin Procopovici (1884–1925), Ioan Tiron (1884–1894), Emil Malachowski (1884–1899), Arsenie Comoroșan (1886–1920), Viktor Nussbaum (1887–1903), Eusebie Popovici (1890–1928), Moses Sigall (1891–1902), Josef Wolf (1892–1925), Ioan Teleagă (1897–1916), Ioan Cuparencu (1897–1903 și 1912–1914),

¹⁸ *Ibidem*, p. 45, 128.

Gheorghe Mihuță (1898–1908) ș.a. Majoritatea acestor profesori erau de etnie română, mulți dintre care au activat și la alte școli secundare din Bucovina¹⁹.

Odată cu mărirea numărului de secții și de obiecte predate la gimnaziu, au crescut și cheltuielile pentru întreținerea instituției școlare respective. Conform statisticilor oficiale, cheltuielile Fondului Bisericesc pentru susținerea Gimnaziului din Suceava au crescut, de la 25 547 de florini, în 1891, la 43 900 de florini, în 1899²⁰. Cea mai mare parte a cheltuielilor erau destinate pentru plata salariilor și a unor suplimente pentru corpul didactic. În 1897, de exemplu, Fondul Bisericesc a cheltuit pentru acest Gimnaziu 33 700 de florini, inclusiv 22 350 de florini pentru salariul corpului didactic, 4 025 de florini – pentru suplimentele de activitate a profesorilor, 2 000 de florini – pentru remunerări și ajutoare, 1 958 de florini – pentru costuri de regie, 1 800 de florini – pentru adaosuri de subzistență etc.²¹.

În ultimele două decenii ale secolului al XIX-lea a crescut semnificativ numărul elevilor de la Gimnaziul din Suceava (de la 324 în 1880, la 546 în anul școlar 1899/1900). În aceeași perioadă numărul elevilor români a crescut de la numai 131, în 1880, la peste 300 în ultimii ani ai secolului al XIX-lea. În anul școlar 1902/03, de exemplu, la Gimnaziul din Suceava au învățat 620 de elevi, dintre care 323 de români, 260 vorbitori de limbă germană, 27 polonezi, patru ucraineni. După confesiuni, 319 erau ortodocși, 183 mozaici, 97 romano-catolici, opt evanghelici, șapte greco-catolici, trei armeni catolici și trei armeni ortodocși. Majoritatea elevilor aveau vârste cuprinse între 12 și 19 ani, dar erau și destui elevi care, din cauza anilor repetați, erau mai în vârstă de 20 de ani²².

Anii '80–'90 ai secolului al XIX-lea au fost decisivi pentru consolidarea secțiilor paralele românești. Cele mai mari probleme erau legate de lipsa manualelor școlare în limba română și de lipsa secțiilor românești în clasele superioare ale gimnaziului, chiar dacă la acel moment aproape toți profesorii erau de etnie română. Slaba dezvoltare a învățământului primar și sărăcia populației de la țară erau alte cauze, care determinau starea precară a secțiilor românești de la Gimnaziul din Suceava.

Pentru a schimba în bine această situație, la 14 septembrie 1883, s-a desfășurat la Suceava prima adunare generală de constituire a Societății „Școala Română”. Până la izbucnirea Primului Război Mondial, Societatea i-a susținut financiar pe cei mai săraci elevi, oferindu-le burse, cărți și cazare; a acordat premii celor mai activi învățători și profesori; a organizat cursuri pregătitoare pentru elevii care doreau să fie admiși la Gimnaziul din Suceava; a sprijinit financiar elaborarea și tipărirea manualelor școlare în limba română; a înființat și a susținut un internat pentru băieți la Suceava; a înființat o tipografie și o librărie românească la Suceava.

¹⁹ *Ibidem*, p. 128–129.

²⁰ Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți (ASRC), Fond 211, inventar 1, dosar 3 728, fila 3; dosar 6 054, fila 56.

²¹ ASRC, Fond 211, inventar 1, dosar 4892, fila 7.

²² ASRC, Fond 211, inventar 1, dosar 6487, file 56–57.

Până în anul 1910, „Școala Română” a subvenționat cu burse 234 de elevi și eleve de la Școala Normală din Cernăuți, care, întorcându-se în școli, au ridicat nivelul și prestigiul învățământului primar în limba română. Numai în perioada 1884–1895, Societatea „Școala Română” din Suceava a cheltuit în acest scop peste 10 000 de coroane²³.

Începând cu anul 1896, s-au organizat cursuri pregătitoare în timpul vacanței de vară pentru elevii care doreau să susțină examene pentru a se înscrie la Gimnaziul din Suceava. În perioada 1896–1908, aceste cursuri pregătitoare au fost frecventate în total de 490 de elevi din diferite zone ale Bucovinei, aproape toți reușind să susțină cu succes examenele de admitere la Gimnaziul din Suceava²⁴.

„Școala Română” a acordat și diferite ajutoare pentru elevii săraci de la acest gimnaziu. În perioada 1883–1905, numai pentru îmbrăcămintea, alimentarea și cazarea unor elevi săraci, s-au cheltuit aproape 25 000 de coroane. Societatea a mai plătit circa 8 500 de coroane pentru înființarea și întreținerea unei biblioteci școlare, circa 8 000 de coroane pentru plata diferitor taxe școlare. În 1906 a fost deschis Internatul pentru Băieți Români Ortodocși „Vasile Cocârlă”, unde erau cazați în fiecare an câte 50 de elevi de la gimnaziu, pentru întreținerea căruia se cheltuia anual circa 10 000 de coroane²⁵.

În ultimele două decenii ale secolului al XIX-lea, profesorii români de la Gimnaziul din Suceava s-au implicat activ și în procesul de elaborare sau traducere a manualelor școlare, atât de necesare pentru elevii români de la gimnaziu. S-au remarcat în mod deosebit profesorii Samuil Isopescul, Ștefan Ștefureac, Constantin Cosovici, Lazăr Vicol, Animpodist Dașchievici, Constantin Procopovici, Gherasim Buliga, Dimitrie Isopescul, Eusebie Popovici, Severin Procopovici ș.a. În acest scop, Societatea „Școala Română” a cheltuit circa 17 000 de coroane. Contribuții importante la realizarea manualelor școlare au avut, de asemenea, Fondul Bisericesc și Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina²⁶. Publicarea manualelor școlare în limba română și îmbunătățirea semnificativă a învățământului primar au contribuit la consolidarea secțiilor românești de la Gimnaziul din Suceava. Dacă în anul școlar 1889/90, cele patru clase paralele românești au fost frecventate doar de 90 de elevi, în perioada 1894/95–1901/02 în aceste secții au învățat anual aproape câte 200 de elevi²⁷.

Construcția unei clădiri noi pentru gimnaziu, de asemenea, a făcut să crească numărul elevilor de la această instituție. Noul edificiu al liceului sucevean a fost

²³ Iorgu G. Toma, „Școala Română”, *societate culturală în Suceavă*. Monografie ilustrată, scoasă din incidentul jubileului de 25 de ani al Societății, Suceava, Editura și tipografia Societății „Școala Română”, 1908, p. 49.

²⁴ *Ibidem*, p. 51–52.

²⁵ George Tofan, *Douăzeci și cinci de ani de activitate ...*, p. 116, 118.

²⁶ I. V. Goraș, *Învățământul românesc în ținutul Sucevei. 1775–1918*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1975, p. 150.

²⁷ George Tofan, *Douăzeci și cinci de ani de activitate ...*, p. 116.

terminat în vara anului 1895 și a fost inaugurat oficial la 19 noiembrie același an. Cheltuielile inițiale pentru construcția acestei clădiri au fost estimate la 108 000 de florini. În realitate, costurile au fost mai mari. Pentru construcția acestei clădiri, Fondul Bisericesc a contribuit doar în anul 1893 cu suma de 50 000 de florini²⁸.

Deși încă în anul școlar 1884/85 fusese deschisă a IV-a clasă paralelă românească, abia la 12 decembrie 1902 a fost adoptată o rezoluție ministerială, prin care se aproba deschiderea unei secții paralele româno-germane pentru clasa a V-a la Gimnaziul din Suceava. Totuși, deși practic toți elevii din această secție erau români, în română s-a studiat numai religia ortodoxă, limba română și limba latină, pe când celelalte obiecte (limba germană, istoria, matematica, limba greacă, istoria naturală) continuau să fie predate în limba germană. În următorii ani s-au deschis secții paralele și pentru celelalte clase superioare de la acest gimnaziu. Astfel, dacă în secțiile paralele române, din clasele I–IV, aproape toate obiectele (cu excepția limbilor germană și greacă) erau predate în limba română, atunci în secțiile paralele româno-germane din clasele superioare, numai trei obiecte (religia ortodoxă, limbile română și latină) se predau în română, restul în germană. Acest sistem de învățământ, când o parte din obiecte se predau în română, iar altele în germană, se numea atunci utracvism.

Deschiderea unor secții paralele românești a constituit un pas important în direcția naționalizării învățământului la școlile secundare. Numărul elevilor din secțiile române ale Gimnaziului din Suceava a crescut foarte rapid la începutul secolului al XX-lea, fiind aproape la fel de mare ca în clasele germane. Astfel, în anul școlar 1912/13, în clasele germane ale Gimnaziului din Suceava au fost înscriși 462 de elevi, dintre care 404 vorbitori de limbă germană, 32 de polonezi, cinci ucraineni și numai 16 români, iar clasele paralele române erau frecventate de 456 de elevi, inclusiv 448 de români²⁹.

În ultimele decenii de stăpânire austriacă, Gimnaziul din Suceava a dispus de un corp didactic remarcabil, constituit din multe personalități bine cunoscute atunci în Bucovina. În 1906, de exemplu, la această școală activau 10 profesori titulari și 15 profesori suplینitori, toți de etnie română. Era un corp didactic select, din care mai târziu au ieșit trei profesori universitari (Ion Nistor, Victor Morariu și Alexandru Ieșan) și 10 directori de școli (Constantin Procopovici, George Tofan, Arsenie Comoroșan, Vasile Burduhos, Emanuil Antonovici, Gheorghe Palamarciuc, Emanuil Iliuț, Laurenție Tomoiagă, Liviu Marian și Emanuil Isopescul). Din corpul didactic mai făceau atunci parte directorul Constantin Cosovici, marele folclorist Simion Florea Marian, autorii de manuale Eusebie Popovici, Severin Procopovici, Animpodist Dașchievici, alți profesori, precum Vasile Bumbac, Gheorghe Mihuță, Arcadie Dugan, Simion Șutu, Constantin Georgian, Orest Tarangul ș.a. În 1911, corpul didactic al Gimnaziului din Suceava

²⁸ ASRC, Fond 211, inventar 1, dosar 3 728, fila 3.

²⁹ *Oesterreichische Statistik*, Ediție nouă, vol. 14, 1918, p. 72–74.

era constituit din 21 de profesori titulari (inclusiv 17 români) și 17 profesori suplinitori, dintre care nouă români și opt de alte etnii³⁰.

În timpul războiului, Gimnaziul din Suceava a activat cu anumite întreruperi, în primii doi ani de război. Pe parcursul celei de a doua ocupații rusești a orașului (21 iunie 1916 – 2 februarie 1918), s-au organizat cursuri particulare numai în limba română în clădirea Liceului de Fete. Din cauza războiului, numărul elevilor de la Gimnaziul din Suceava s-a redus semnificativ (de la 913 în 1914 la numai 489 în anul școlar 1917/18). În acel an gimnaziul a fost frecventat de 184 de evrei, 177 de români, 112 germani, 12 polonezi, doi ucraineni și doi armeni³¹. În timpul războiului mai mulți profesori și elevi de la Gimnaziu s-au refugiat în România, unde au pledat pentru unirea Bucovinei cu România. Evenimentele istorice din toamna anului 1918 au schimbat radical și soarta Gimnaziului ortodox din Suceava, care, la 2 ianuarie 1919, devenea oficial Liceul „Ștefan cel Mare” din Suceava.

Gimnaziul de Stat din Rădăuți (1872–1918)

La momentul adoptării noii legi a învățământului din Austria, în 1869, în Bucovina ființau doar două gimnazii pentru băieți, câte unul la Cernăuți și Suceava. Lipsa unei școli secundare se resimțea mai ales în zona Rădăuților, situată la distanță mare de Cernăuți și Suceava, unde existau sate mari românești, dar și mulți locuitori de etnie germană, maghiară, evreiască. De aceea, reprezentanții orașului și districtului Rădăuți au revendicat înființarea unui gimnaziu la Rădăuți, remarcându-se în mod deosebit prefectii districtului, Mihai Pitei și Orest Renei de Herșeni.

La 15 august 1871 a fost emis un ordin imperial, prin care se aproba înființarea unui gimnaziu real de stat inferior în orașul Rădăuți. Primăria orașului trebuia să pună la dispoziție o clădire corespunzătoare pentru gimnaziu și să asigure sursele necesare pentru întreținerea edificiului. La 21 aprilie 1872 s-a încheiat contractul cu Ministerul Agriculturii privind închirierea edificiului fostului spital al hergheliei din oraș. La 13 septembrie a urmat numirea oficială a profesorului Ernst Rudolf Neubauer în funcția de director al noii școli secundare. Până atunci el a activat ca profesor de istorie la Gimnaziul din Cernăuți, în perioada 1860–1863 fiind și dascălul lui Mihai Eminescu³².

Inaugurarea oficială a Gimnaziului Inferior din Rădăuți s-a produs la 1 octombrie 1872. În anii următori s-a deschis câte o clasă nouă, astfel că deja în anul școlar 1875/76, Gimnaziul din Rădăuți și-a completat toate cele patru clase inferioare. În primii ani de ființare, Gimnaziul din Rădăuți a activat ca o școală secundară reală, cu predarea obligatorie a desenului în toate clasele și a limbii

³⁰ Eusebie Popovici, *op. cit.*, p. 114–115, 128–129.

³¹ *Ibidem*, p. 119–121, 126.

³² Petru Bejinariu, *Compendiu istoriografic al Liceului Teoretic „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți*, Iași, Editura Bucovina, 1997, p. 20.

franceze, începând cu clasa a III-a. Din anul școlar 1878/79, Gimnaziul din Rădăuți a devenit unul clasic, toți elevii fiind obligați să învețe limba greacă, iar franceza s-a predat doar ca obiect facultativ.

La 18 octombrie 1880, a fost emis un ordin împărătesc de completare a Gimnaziului Inferior din Rădăuți cu clase superioare. Ministerul a aprobat o decizie în acest sens la 6 iulie 1881³³. La 1 septembrie 1881, după nouă ani de existență, la Gimnaziul din Rădăuți se înființa a V-a clasă gimnazială, cu 39 de elevi. În următorii ani s-au deschis alte clase superioare, astfel că, începând cu anul școlar 1884/85, Gimnaziul din Rădăuți a funcționat cu opt clase complete.

După ce acest gimnaziu a devenit clasic, limba franceză s-a predat doar facultativ, pentru elevii din clasele a III–VIII. Anual aceste cursuri erau frecventate în medie de circa 40–50 de elevi. Începând cu anul 1883, elevii au avut ca obiect facultativ muzica și gimnastica. Chiar din primul an școlar, limba română a fost predată ca obiect opțional și pentru elevii care nu erau de naționalitate română. Totuși, acest curs de limbă română a fost frecventat în medie doar de circa 20–30 de elevi de alte naționalități. În anul școlar 1894/95, de exemplu, 305 elevi au frecventat orele de gimnastică, 114 au învățat muzica, 45 – franceza, 30 – româna, 22 – stenografia și 16 – desenul³⁴.

În decursul anilor 1872–1914, Gimnaziul din Rădăuți a avut trei directori, toți de naționalitate germană. Ernst Rudolf Neubauer a fost director, din 1872 până în aprilie 1883. Heinrich Klauser a preluat conducerea școlii la 31 august 1883 și s-a aflat în fruntea acestei instituții de învățământ aproape 12 ani, până în 1895. Gabriel von Mor, originar din Tirol, a condus Gimnaziul din Rădăuți din martie 1895 până la declanșarea Primului Război Mondial.

În primii 25 de ani de la înființare, la Gimnaziul din Rădăuți au activat trei directori, 29 de profesori și învățători titulari, 16 învățători suplinitori și nouă învățători asociați, în total 57 de cadre didactice³⁵. Marea majoritate a profesorilor și învățătorilor de la gimnaziu au fost germani, evrei, polonezi. Români erau doar profesorii, care predau limba română și religia ortodoxă, și, foarte rar, care să predea și alte obiecte. Dintre cei 45 de profesori și învățători titulari și suplinitori, care au activat în perioada 1872–1897, numai 14 erau originari din Bucovina, restul erau din alte provincii ale Monarhiei Habsburgice, inclusiv 11 din Boemia și Moravia, opt din Galiția, cinci din orașul Viena. În această perioadă, la Gimnaziul din Rădăuți au predat doar câțiva profesori și învățători de naționalitate română, printre care Ioan Chelariu (în 1880–1897), Ilie Cărăuș (1881–1897), Ioan

³³ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung und Erweiterung des k. k. Gymnasiums in Radautz*, în „XVII Jahresbericht des k. k. Staats-Ober-Gymnasiums in Radautz über das 25. Schuljahr 1896–1897”, Radautz, 1897, p. 19.

³⁴ *Ibidem*, p. 77.

³⁵ *Ibidem*, p. 55.

Procopovici (1872–1880), Eugen Maximovici (1883–1894), Constantin Procopovici (1880–1883), Severin Procopovici (doar un semestru în 1896)³⁶.

Situația nu s-a schimbat radical nici în următoarea etapă. În 1914, director al Gimnaziului continua să fie profesorul Gabriel von Mor. Atunci activau la instituția principală a gimnaziului 26 de cadre didactice (inclusiv 12 profesori titulari și șapte învățători suplinitori), dintre care numai patru (Ioan Chelariu, Calistrat Șotropa, Ioan Tiron și George Urmă) erau de naționalitate română.

La Gimnaziul din Rădăuți, numărul elevilor a crescut constant în primii ani după înființare, dar apoi s-a produs o stagnare, până în anul școlar 1881/82. După înființarea claselor superioare, numărul elevilor a depășit cifra de 200. În perioada 1895–1900, la Gimnaziul din Rădăuți au învățat anual mai mult de 400 de elevi. Marea majoritate a elevilor erau vorbitori de limbă germană, în principal de confesiune mozaică, iar numărul elevilor români a fost destul de redus. Anual își făceau studiile la acest gimnaziu circa 50–60 de elevi de naționalitate română. Numai în perioada 1895–1901, s-au înscris în fiecare an circa 75–80 de elevi români.

Potrivit unor calcule, în perioada 1872–1896, au fost înscriși anual în total 4 748 de elevi, dintre care, după limba maternă, 2 771 (58,4%) erau germani, 1 171 (24,7%) români, 475 (10%) polonezi, 281 (5,9%) ruteni și 50 de alte naționalități. În aceeași perioadă numărul elevilor după confesiuni s-a repartizat astfel: 1 538 (32,4%) romano-catolici, 1 362 (28,7%) mozaici, 1 345 (28,3%) ortodocși, 253 (5,3%) evanghelici, 197 (4,1%) greco-catolici, 28 armeni ortodocși și 25 de armeni catolici. Așadar, în primii 25 de ani de ființare, la Gimnaziul din Rădăuți aproape 60% din elevi au fost germani și evrei, circa 1/4 români, 10% polonezi și 6% ucraineni. Din totalul elevilor, 27,7% erau fii de funcționari, 20,1% proveneau din familii de comercianți, 17,3% – din familii de proprietari, 15,8% – de meseriași, 12% erau fii de preoți, 3,9% – din familii de militari, iar restul de 3,2% – din alte păături sociale³⁷.

Începând cu anul 1885, la Gimnaziul din Rădăuți s-au susținut examene de maturitate. Din 1885 până în 1896, la aceste examene s-au înscris 376 de candidați, iar 332 au absolvit gimnaziul. În primii ani, printre absolvenții gimnaziului erau și mulți elevi români. Astfel, numai în anii 1885, 1887 și 1888, examenele de maturitate au fost susținute de 46 de elevi, dintre care 20 de români³⁸. În total, în decursul anilor 1885–1900, Gimnaziul rădăuțean a fost absolvit de 73 de elevi de naționalitate română, cei mai mulți în anii 1888 (10 absolvenți), 1898 (8), 1887 (7), 1886, 1893 și 1895 (câte 6)³⁹.

După 1886, elevii din toate clasele au achitat o taxă de școlarizare de 30 de florini pe an sau 15 florini pe semestru. Totuși, mulți elevi săraci erau scutiți de

³⁶ *Ibidem*, p. 56–64.

³⁷ *Ibidem*, p. 79, 80–81.

³⁸ Constantin Morariu, *Die Gymnasien der Bukowina*, p. 480.

³⁹ Luca Bejenaru, *Aspecte din istoria învățământului rădăuțean*, în „Analele Bucovinei”, anul I, nr. 2/1994, p. 343.

această taxă. Potrivit statisticilor școlare, din totalul de 4 748 de elevi, care s-au înscris la gimnaziu în perioada 1872–1896, în semestrul I au plătit taxa de școlarizare 3 311 elevi (63,8% din total), iar în semestrul al II-lea – 2 582 elevi sau 54,4%. În acelaș timp, au fost scutiți de această taxă 1 849 (35,7%) de elevi în semestrul I și 2 129 (44,8%) în semestrul al II-lea. Elevii cei mai buni de la gimnaziu primeau și burse diferite. În anul școlar 1895/96, de exemplu, elevii gimnaziului au obținut 26 de burse în valoare totală de 1 633 de florini⁴⁰.

La începutul secolului al XX-lea, la Gimnaziul din Rădăuți a crescut și mai mult ponderea elevilor vorbitori de limbă germană, în special a celor de confesiune mozaică. În anul școlar 1913/14, în clasele germane de la gimnaziul rădăuțean învățau 410 elevi, dintre care 228 (55,6%) erau evrei, 152 (37,1%) etnici germani, numai 24 români, trei ucraineni, doi polonezi și unul de altă naționalitate, iar după confesiuni, 228 erau mozaici, 109 romano-catolici, 40 protestanți, 28 ortodocși și cinci greco-catolici⁴¹.

În total, în perioada 1872–1914, la Gimnaziul din Rădăuți s-au înscris 12 676 de elevi, adică în medie câte aproximativ 300 de elevi pe an. Din totalul acestor elevi, 5 445 (43%) au fost evrei, 3 783 (29,8%) etnici germani, 2 234 (17,6%) români, 704 (5,5%) polonezi, 438 (3,5%) ruteni și 72 de alte etnii, iar după confesiuni, 5 445 (43%) au fost mozaici, 3 477 (27,4%) romano-catolici, 2 564 (20,2%) ortodocși, 780 (6,1%) protestanți, 300 (2,4%) greco-catolici, 76 armeni catolici, 42 armeni ortodocși⁴².

Pe parcurs, s-a îmbunătățit semnificativ baza materială a Gimnaziului din Rădăuți. Pe lângă biblioteca școlară, la gimnaziu au fost înființate mai multe cabinete școlare care au fost completate cu diferite hărți, tabele, planșe, aparate și alte materiale didactice. O parte din aceste materiale erau procurate de către direcția școlii, altele erau obținute în urma unor donații publice sau particulare. În 1894, de exemplu, biblioteca învățătorilor avea în posesie 3 277 de cărți și broșuri, 61 hărți de perete, 97 tăblițe, 64 planșe istorice și 3 289 de programe, iar în biblioteca elevilor erau 652 de cărți⁴³.

În 1899 a fost alcătuit un registru alfabetic al cărților din bibliotecă. Atunci existau în biblioteca școlii 1 623 de volume, grupate pe 19 secțiuni. Marea majoritate a cărților erau în limba germană, dar erau și volume în limba română ale autorilor Dimitrie Cantemir, Costache Negruzzi, Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, George Coșbuc, Bogdan Petriceicu-Hașdeu ș.a. În

⁴⁰ Gabriel von Mor, *op. cit.*, p. 49, 83.

⁴¹ Emanoil Isopescu, *Anuarul I al Liceului de Stat Eudoxiu Hurmuzachi din Rădăuți pe anul școlar 1921–1922*, Cernăuți, 1923, p. 73.

⁴² *Ibidem*, p. 72–73.

⁴³ Gabriel von Mor, *op. cit.*, p. 42–43.

biblioteca mai exista literatură didactică, manuale școlare, dicționare, enciclopedii, ziare și reviste⁴⁴.

Până în 1910, elevii români de la Gimnaziul din Rădăuți au fost obligați să studieze toate obiectele în limba germană, cu excepția lecțiilor de română și religie ortodoxă. Din această cauză, doar puțini copii de români se înscriau la această școală. Pe măsură ce se dezvolta învățământul primar, și românii din zona Rădăuților au revendicat învățământ secundar în limba maternă. Primul pas în această direcție s-a realizat în 1900, când s-a constituit Societatea Internatul de Băieți Români Ortodocși din Rădăuți. În iulie 1902, societatea respectivă a procurat un teren la prețul de 7 300 de coroane, iar în 1904 Fondul Bisericesc a mai donat un teren din apropiere. Pe acest teren a fost construit un internat pentru băieți români, care a fost inaugurat la 1 septembrie 1905, cu peste 30 de elevi⁴⁵.

După deschiderea acestui internat, reprezentanții românilor au revendicat înființarea la Gimnaziul din Rădăuți a unor clase paralele cu limba română de instruire. Ministerul de resort a decis, la 4 iulie 1910, deschiderea claselor paralele române, începând cu 1 septembrie 1910. Primii doi profesori ai Secției române au fost Vasile Cârdei și Calistrat Șotropa, iar în octombrie au mai venit Leonida Bodnărescu, care a devenit diriginte, și Emanoil Isopescu. La începutul anului școlar, în clasa pregătitoare și în clasa I s-au înscris în total 153 de elevi, iar la sfârșitul anului școlar au rămas 115, toți români de confesiune ortodoxă⁴⁶.

Deși toți elevii din secția paralelă a Gimnaziului erau români, doar o parte din obiecte (limba română, religia ortodoxă, matematica și limba latină) au fost predate în română. În anul școlar 1910/11, elevii din clasa pregătitoare au avut câte 30 de ore pe săptămână (10 de germană, opt de română, patru de matematică, câte două de religie, caligrafie și gimnastică, câte o oră de geografie și istorie naturală), iar în clasa I – 29 de ore (opt de latină, cinci de germană, patru de română, trei de matematică, câte două ore de religie, geografie, istorie naturală și gimnastică, precum și o oră de caligrafie). Diriginte al Secției româno-germane de la Gimnaziul din Rădăuți a fost Leonida Bodnărescu. Atunci activau la această secție patru profesori titulari și suplinitori (Emanoil Isopescu, Calistrat Șotropa, Vasile Cârdei și Mihai Vicol), precum și profesorii auxiliari Ioan Chelariu, Ioan Tiron și Theodor Maader⁴⁷.

În următorii ani s-a înființat câte o clasă nouă, astfel că la sfârșitul anului școlar 1913/14 existau deja câte două secții paralele pentru clasele I–III și o singură secție în clasa IV-a. Numărul elevilor a crescut constant, ajungând la 210, în 1914. La 10 aprilie 1914, Ministerul Cultelor și Învățământului a emis ordinul de

⁴⁴ Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *Evoluția învățământului la Rădăuți. Manuale școlare din Biblioteca Gimnaziului de Stat cezaro-crăiesc*, în „Analele Bucovinei”, anul IX, nr. 1/2002, p. 42–43.

⁴⁵ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 40.

⁴⁶ Leonida Bodnărescu, *Anuarul I al Secției româno-germane a Gimnaziului de stat din Rădăuți pe 1-lea an școlar 1910–1911*, Rădăuți, 1911, p. 34.

⁴⁷ *Ibidem*, p. 14–15.

transformare a acestor clase paralele în Secția româno-germană a Gimnaziului de Stat din Rădăuți și despărțirea, în privință administrativă, de instituția principală. Tot atunci s-a dispus înființarea treptată a claselor superioare, începând cu anul școlar 1914/15⁴⁸.

Deschiderea claselor paralele române la Gimnaziul din Rădăuți a avut un rol foarte important pentru populația românească din această parte a Bucovinei. Majoritatea elevilor erau din orașul și districtul Rădăuți, dar veneau la studii și copii din districtele vecine. Astfel, în 1913, la secția românească a gimnaziului învățau 33 de copii din orașul Rădăuți, 31 din Horodnicul de Sus, 17 din Horodnicul de Jos, 11 din Frătăuții Vechi, 10 din Bilca, câte opt – de la Sucevița și Volcineț, câte șapte – de la Gălănești și Volovăț, câte șase – de la Costișa și Vicovu de Sus⁴⁹.

Până la izbucnirea războiului, secția românească a Gimnaziului rădăuțean a stabilit legături cu românii din afara Bucovinei, fiind vizitată, în 1912 și 1914, de profesori și elevi ai Școlii Normale „Vasile Lupu” din Iași și de la Gimnaziul din Huși. De asemenea, secția românească a fost vizitată de personalități importante, precum mitropolitul Bucovinei Vladimir de Repta, profesorii universitari Ion Nistor și Sextil Pușcariu, profesorii ardeleni Onisifor Ghibu și Iuliu Maior⁵⁰.

La sfârșitul anului școlar 1913/14, la Secția româno-germană a Gimnaziului din Rădăuți învățau 215 elevi, inclusiv 10 fete. În clasa pregătitoare erau 25 de elevi. La această secție activau profesorii Leonida Bodnărescu (diriginte), Emanuil Isopescu, Nicolae Bucaciuc, Dimitrie Repta și Teodor Zub, învățătorii suplinitori Teodor Huțan, Alexandru Candrea, George Lupu și Sergie Șutu. Învățător la clasa pregătitoare era Mihai Vicol, iar George Urmă predă lecțiile de gimnastică⁵¹.

În timpul războiului, Gimnaziul din Rădăuți a funcționat cu întreruperi, în anii 1914–1916. Directorul gimnaziului, Gabriel von Mor, la 30 noiembrie 1914 s-a pensionat. La 4 decembrie 1914, profesorul Ioan Chelariu a fost numit în funcția de director al gimnaziului. În 1915, la instituția principală au învățat 417, iar în anul următor, 363 de elevi. Clasele românești au fost frecventate de 137 de elevi, în 1915, și 152, în 1916⁵². În această perioadă au fost mobilizați pe front profesorii Ioan Covașă, Teodor Huțan, Emanoil Isopescu, George Lupu, Dimitrie Repta, George Urmă, Nicolae Bucaciuc, Sergie Șutu, Teodor Zub, Aurelian Morariu, Alexie Procopovici⁵³.

⁴⁸ „Bukowinaer Post”, Czernowitz, nr. 3 138 (3 mai 1914), p. 5.

⁴⁹ George Tofan, *În ce măsură alimentează satele noastre școlile secundare din țară?*, în „Școala”, Cernăuți, anul IV, nr. 4–5, aprilie–mai 1913, p. 181–182.

⁵⁰ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 44–45; Petru Bejinariu, *op. cit.*, p. 23.

⁵¹ *Deutschsprachige Quellen zur Geschichte des Bildungswesens der Bukowina um 1900*, Editat de Galina Czeban și Elmar Lechner, Klagenfurt, 1994, p. 66–67.

⁵² Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 73.

⁵³ *Ibidem*, p. 49.

A doua ocupație rusească a orașului Rădăuți a urmat de la 20 iunie 1916 până la 5 august 1917. În această perioadă, edificiul internatului și al secției române a suferit mai puțin decât clădirea instituției principale. Cursurile la secția română au fost reluate abia la 8 mai 1918, sub conducerea profesorului Dimitrie Vasilovici. În toamna anului 1918 s-au organizat și primele examene de absolvire de la Secția română, președinte al comisiei de examinare fiind inspectorul școlar Constantin Mandicevschi.

Anul școlar 1918/19 a început la 15 octombrie 1918, în ambele secții ale Gimnaziului. După unire, a fost reorganizat și Gimnaziul din Rădăuți. La 16 iunie 1919, Secția română este declarată independentă, devenind oficial Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți, în frunte cu directorul Emanoil Isopescu⁵⁴. În anul școlar 1919/20, clasele române au devenit clase principale, iar cele germane au fost transformate în paralele, trecându-se la lichidarea treptată a acestora. Deja în anul 1922, la liceul din Rădăuți existau 12 clase românești, frecventate de 304 elevi, dintre care 269 români, 14 evrei, 13 germani, cinci polonezi, doi maghiari și un ucrainean, și numai șase clase germane, unde învățau 185 de elevi, inclusiv 115 evrei, 63 germani, trei ucraineni, doi români și doi polonezi⁵⁵.

⁵⁴ Petru Bejinariu, *op. cit.*, p. 24.

⁵⁵ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 73.

GIMNAZIILE MIXTE GERMANO-ROMÂNE DIN BUCOVINA (I)

CONSTANTIN UNGUREANU

Die gemischten deutsch-rumänischen Gymnasien von Bukowina (I)

(Zusammenfassung)

Am Ende des 19. – Anfang des 20. Jahrhunderts haben in der Bukowina vier gemischte deutsch-rumänische Gymnasien funktioniert (in Czernowitz, Suczawa, Radautz und Kimpolung), in welchen der Unterricht auch teilweise in rumänischer Sprache erteilt wurde. Im Schuljahr 1912/13 bestanden es in diesen vier deutsch-rumänischen Gymnasien 24 deutsche Hauptklassen und 25 rumänische oder deutsch-rumänische Parallelklassen. In diesen Parallelklassen lernten damals 1 209 Schüler, einschließlich 1 126 (93,1%) Rumänen, 69 Deutschen und Juden, 5 Ruthenen, 3 Polen. Ihrer Konfessionen gemäss waren es 1 115 (92,2%) Orthodoxen, 47 Israeliten, 36 Katholiken, 4 Protestanten. Derart, obwohl es damals in der Bukowina noch keine Gymnasien mit rumänischer Unterrichtssprache gab, war die überwiegende Mehrheit der rumänischen Schüler an jene vier Gymnasien schon in Parallelklassen verteilt. Fast alle Schüler und Professoren von diesen Parallelklassen waren Rumänen und die meisten Schulfächer wurden in rumänischer Sprache unterrichtet. Auf diese Weise ereignete sich allmählich die Nationalisierung des Mittelschulwesens in der Bukowina, nachdem die Mehrheit der Volksschulen mit mehreren Unterrichtssprachen nationalisiert wurde.

Schlüsselwörter: Bukowina, Czernowitz, Radautz, Suczawa, Kimpolung, Religionsfond, Parallelklassen, Lehrkörper, Gymnasien, Orthodoxen, Rumänen.

Analele Bucovinei, XX, 2 (41), p. – , București, 2013